

„Ar gali taip būti — paršas dingo be pėdsakų“, — netikėdamasis, kad tai kokia nors keista optinė apgaulė. Tačiau kai pažvelgė dar sykį, įsitikino, kad niekas nepasikeitė: paršas neatsirado, plataus purvino jo užpakalio niekur nebuvo matyti. Tiesą sakant, kai Džordžas apsidairė antrą kartą, viskas pasirodė dar prasčiau. Jis pastebėjo, kad paršidės šoninės durys tabaluoja atviros, taigi kai kas jų gerai neuždarė. Ir tas *kai kas* yra jis pats.

— Džordžai! — iš virtuvės atsklido motinos balsas. — Jau kaičiu vakarienę, taigi tu turi tik valandą laisvo laiko. Ar paruošei pamokas?

— Taip, mamyte, — apsimestinai žvaliai atsiliepė Džordžas.

— Kaip gyvuoja tavo draugužis?

— Puikiai gyvuoja! Nuostabiai! — suspigo Džordžas.

Jis netgi kelis kartus pamėgino kriuktelėti, kad atrodytu,

jog viskas už namo esančiame mažame sodelyje, kuriame tarpsta daugybė daržovių ir gyvena vienas didžiulis — bet dabar paslaptinai dingęs — paršas, tebėra kaip seniau. Kad būtų įtikinamiau, Džordžas kriuktelėjo dar keletą sykių. Labai svarbu, kad mama čia neateitų, kol Džordžas suregs kokį nors planą. Nors, tiesą sakant, jis neturėjo jokio supratimo, kaip suras savo augintinį, įgrūs jį atgal į paršatvartį, užrems duris ir laiku grįš vakarienės. Vis dėlto Džordžas stengėsi ką nors sugalvoti — kad tik kuris nors iš tėvų nepasirodytų čia anksčiau, nei jis bus radęs išeitį.

Džordžas gerai žinojo, kad paršas nėra tėvų numylėtinis. Nei motinai, nei tėvui neatrodė, kad sode už namo reikalingas paršas. Ypač tėčiui: kai tik prisimindavo, kas ten kriuksi už daržovių lysvių, kas kart sugrieždavo dantimis. O paršelis atkeliavo kaip dovana: prieš keletą metų vieną šaltą Kūčių

vakarą prie namų durų buvo padėta kartoninė dėžė, iš kurios sklido spygčiojimas ir šnarpštimas. Ją atidaręs, Džordžas išvydo baisiai pasipiktinusį rausvą paršiuką. Berniukas atsargiai iškėlė jį iš dėžės ir negalėjo atplėšti akių, kai naujasis jo bičiulis ėmė kerėpliškai strapalioti ant laibų kojų aplink Kalėdų eglę. Prie dėžės buvo priklijuotas laiškelis: „Brangieji! Linksmų Kalėdų! Šiam mažam šaunuoliui reikia namų — gal suteiksit jam pastogę? Jus mylinti senelė xxx.“

Džordžo tėčio nepradžiugino toks šeimos pagausėjimas. Nors jis ir vegetaras, tai nereiškia, kad myli gyvūnus. Tiesą sakant, jam labiau patinka augalai. Su jais viskas paprasčiau: jie nejaukia namų, nepalieka purvinų pėdsakų virtuvėje ant grindų, nesibrauna į kambarį ir nesušlamščia ant stalo paliktų sausainių. Tačiau Džordžas tiesiog nenustygo noru turėti nuosavą paršiuką. Tąkart ir vėl, kaip paprastai, iš savo mamos ir tėčio jis

gavo tokių nykių dovanų... Mamos padovanoto rankų darbo megztinio su violetiniais ir oranžiniais dryžiais rankovės buvo nutįsusios iki žemės. Džordžas niekada nesvajėjo apie švilpynių komplektą, tad jam buvo sunkus išbandymas vaidinti pakvaišusį iš laimės, kai išvyniojęs dovaną aptiko rinkinį „susikurk pats savo kirmėlyną“.

Ko Džordžas tikrai troško — labiausiai už viską pasaulyje — tai kompiuterio. Tačiau jis žinojo — įvyktų stebuklas, jei gu tėvai jam jį nupirktų. Jie nepatikliai žiūrėjo į šiuolaikinius išradimus ir kaip įmanydami stengėsi apsieiti be naujoviškų bui-

ties prietaisų. Norėdami gyventi kuo paprasčiau ir natūraliau, jie skalbė visus drabužius rankomis, neturėjo automobilio, o namie pasišviesdavo žvakėmis, kad tik nereikėtų naudotis elektra.

Ką gi, jų noras pagirtinas: Džordžas turįs augti natūralioje ir sveikoje aplinkoje — be toksinų, sintetinių priedų, kenksmingos spinduliuotės ir kitų panašių pragaištingų dalykų. Vienintelė bėda, kad, vengdami visko, kas galėtų pakenkti Džordžui, tėvai atsisako ir daugybės dalykų, kurie jam teiktų malonumą. Žinoma, Džordžo tėvams patinka šokti aplink gegužės medžius*, traukti į ekologinius protesto žygius ar malti grūdus, kad išsikeptų savos duonos, — tačiau tik ne Džordžui! Jis norėtų nueiti į pramogų parką ir važinėti linksmisiais kalneliais ar žaisti kompiuterinius žaidimus, kur nors toli toli skristi lėktuvu. Deja, tikrovė kitokia — Džordžas teturi savo paršą.

Tačiau kokį paršą! Džordžas pavadino jį Fredžiu ir jautėsi laimingas, valandų valandas sukiodamasis palei paršidę, kurią tėvas surentė sode už namo, ir stebėdamas Fredį, besiknaisantį šiauduose ar purvyne. Keitėsi metų laikai, ėjo metai, ir Džordžo augintinis vis storėjo... vis storėjo, kol pasidarė toks storas, kad prieblandoje atrodė panašus į drambliuką. Kuo didesnis augo Fredis, tuo mažiau jam patiko lindėti savo buveinėje. Vos tik nutaikęs proga, jis su malonumu ištrūkdavo ir siautėdavo daržovių lysvėse, trypdamas morkas, kramsnodamas kopūstų daigus

* Gegužės medis — gėlėmis, kaspinais papuoštas stulpas, aplink kurį šokama Gegužės 1-ąją Anglijoje. (*Vert. past.*)

ar ragaudamas Džordžo mamos gėles. Nors ji dažnai kartodavo sūnui, kaip svarbu mylėti visus gyvus padarus, Džordžas įtarė, kad, Fredžiui nusiaubus daržą, ji pati didelės meilės paršui nepajusdavo. Kaip ir tėtis, mama buvo vegetarė, bet Džordžas buvo tikras, kad kartą girdėjo ją kraugeriskai šnabždant žodį *dešros*, kai ji likvidavo vieno iš nuostolingesnių Fredžio išpuolių padarinius.

Tačiau šį sykį nukentėjo ne daržas. Jo globotinis, regis, iškrėtė kai ką blogesnio nei padūkęs šėliojimas lysvėse. Tvoroje, skiriančioje Džordžo sodą nuo kaimynų sklypo, Džordžas staiga pastebėjo skylę — kaip tik paršo didumo! Vakar jos ten tikrai nebuvo, o Fredis kriuksėjo saugiai uždarytas savo pašiūrėje. Tačiau dabar jo niekur nematyti. Tai reiškia viena: Fredis, ieškodamas nuotykių, ištrūko iš saugaus sodo prieglobsčio ir patraukė ten, kur jokiū būdu neturėjo kišti savo knyslės.

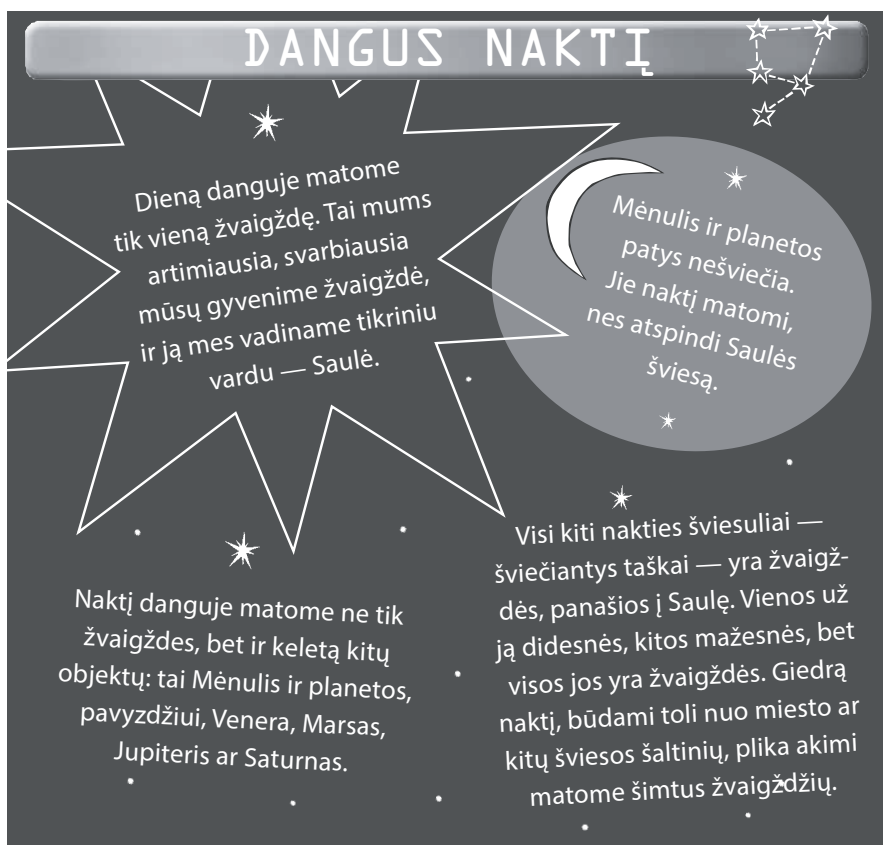
Kaimynų Pusė atrodė paslaptinga. Džordžas neprisiminė, kad ten kas būtų gyvenęs. Kitų kaimynų sodai išpuoselėti, namų langai vakarais tviska šviesomis, durys poška žmonėms lakstant pirmyn ir atgal, o štai šis namas tarsi snūduriuoja — liūdnas, ramus ir tamsus. Rytai ten nekrykštauja maži vaikai ir motina nešūkteli pro užpakalines duris kviesdama vakarienės. Savaitgaliais negirdėti plaktuko kaukšėjimo ir nesklinda šviežių dažų kvapas, nes niekas niekada neatvyksta taisyti sulūžusių langų rėmų ar valyti nulinkusių stogo lataką. Sodas anapus tvoros, metų metais neliestas žmogaus rankos, taip išsikerojo, kad pasidarė panašus į Amazonijos džungles.

O Džordžo pusėje sklypelis už namo pedantiškai prižiūrimas, tvarkingas ir... baisiai nuobodus. Rikiuojasi eilės vijoklinių pupelių, kruopščiai pririštų prie kuoliukų, tiesios vagelės išglebusių salotų, tamsiai žalių morklapių ir vešlių bulvių kerų.

Džordžas negalėdavo net paspirti kamuolio, kad tas nenulėktų į kokio rūpestingai globojamo aviečių krūmo vidurį ir jo neišlaužytų.

Tėvai darže paskyrė mažą žemės gabalėlį, kad Džordžas galėtų pats augintis daržovių — jie vylėsi, kad jam tai patiks ir užaugęs jis galbūt net užsiims ekologine žemdirbyste. Deja, Džordžas labiau mėgo žiūrėti į dangų negu į žemę. Taigi jam priklausė

santis mažasis planetos lopinėlis taip ir liko tuščias: kyšojo tik akmenys, stiebėsi skurdžios piktžolės ir pilkavo žemė. Džordžas bandė suskaičiuoti visas žvaigždes, spindinčias danguje — jam rūpėjo sužinoti, kiek jų ten yra.

Tačiau Kaimynų Pusė visiškai kitokia. Džordžas dažnai stoviniudavo ant paršidės stogo ir spoksodavo į įspūdingas džiu-ngles anapus tvoros. Iškeroję krūmai atstotų jaukias slėptuvėles, o medžių šakos — išsilanksčiusios, gumbuotos — tiesiog kviečia smagiai pasikarstyti. Didžiuliais guotais auga gervuogės, dygūs jų stiebai susisukę į keistas banguotas kilpas, susipynusias nelyginant geležinkelį atšakos stotyje. Išsiraitę vijokliai vasarą lyg žalias voratinklis apipina visus augalus sode; aplink veši geltonos kiaulpienės, dilgūs klastingi gigantiški barščiai šmėkšo it egzotiški ateiviai iš kitos planetos, o visoje toje ryškiai žalioje maišalynėje linksmi mirksi mažytės mėlynos neužmirštuolių akytės.

Kaimynų Pusė Džordžui buvo uždrausta vieta. Džordžo tėvai tvirtai pasakė *ne*, kai berniukas panorė ten žaisti. Ir tai nebuvo įprastinis neryžtingas ir švelnus *ne* — „mes prašome to nedaryti tavo paties labui“. Tai buvo griežtas *ne*, kurio tiesiog nevalia ginčyti. Tokį patį *ne* Džordžas išgirdo, kai pabandė tėvams pasiūlyti bent pasvarstyti, ar nevertėtų pirkti televizorių — juk kiekvienas jo mokyklos draugas turi televizorių, o kai kurie vaikai netgi savo kambariuose! Šia tema Džordžas turėjo išklausti ilgą tėvo paskaitą apie tai, kaip niekalo žiūrėjimas užterštų protą. Tačiau iškilus Kaimynų Pusės klausimui, Džordžo

tėvas netgi neskaitė paskaitos. Tiesiog buvo išstartas kategoriškas pokalbį užbaigiantis *ne*.

Tačiau Džordžui visada knietėjo žinoti *kodėl*. Spėdamas, kad iš tėvo nesulauks daugiau jokių atsakymų, jis nutarė pasiteirauti mamos.

— Ak, Džordžai... — atsiduso mama; ji smulkino briuselinus kopūstus bei ropes ir bėrė gabaliukus į pyrago tešlą. Ji paprastai valgė ruošdavo iš bet ko, kas pakliūdavo po ranka, bet nieku gyvu iš tokių produktų, iš kurių derinio išėitų išties kas nors skanaus. — Tu per daug klausinėji.

— Tiesiog noriu žinoti, kodėl man draudžiama eiti į kaimynų sodą už tvoros, — neatlyžo Džordžas. — Ir jeigu tu man atsakysi, nebeužduosiu daugiau nė vieno klausimo iki pat vakaro. Aš pažadu.

Mama nusišluostė rankas į gėlėtą savo prijuostę ir gurkštelėjo dilgėlių arbatos.

— Na, gerai, Džordžai, — pasakė ji. — Papasakosiu šį tą, jei išmaišysi bandelių tešlą.

Įdavusi didžiulį rudą dubenį ir medinį šaukštą, ji prisėdo, o Džordžas pradėjo plakti tirštą geltoną tešlą, išmargintą žaliais ir baltais daržovių gabaliukais.

— Kai mes čia atsikraustėm, — pradėjo ji, — ir tu buvai dar labai mažas, tame name gyveno toks senas žmogus. Mes retai kada jį matėme, bet aš puikiai jį prisimenu. Jis turėjo pačią ilgiausią barzdą, kokią tik esu regėjusi — ji net siekė senio kelius. Niekas nežinojo, kiek senoliui metų, bet kaimynai sakė, kad jis ten gyvenęs nuo neatmenamų laikų.

— Kas jam nutiko? — susidomėjo Džordžas, kuris jau spėjo pamiršti savo pažadą daugiau nebeuždavinėti klausimų.

— Niekas nežino, — mįslingai pasakė mama.

— Ką turi omenyje? — Džordžas net liovėsi maišęs tešlą.

— Galiu tik pasakyti, kad vieną dieną jis tiesiog dingo.

— Galbūt jis išvyko atostogauti? — bandė spėti Džordžas.

— Jei ir išvyko, tai niekada nebegrižo. Galiausiai buvo apieškotas visas namas, bet gyventojų nerasta nė ženklo. Nuo tada namas stovi tuščias, to žmogaus niekas niekada neberegėjo.

— Nieko sau! — nusistebėjo Džordžas.

— Nelabai seniai, — tęsė mama, pūsdama karštą arbatą, — mes išgirdome iš namo sklindantį triukšmą — kažkokį bildesį vidury nakties. Žybčiojo šviesos ir aidėjo balsai. Pasiro-

do, į namą buvo įsibrovę ir ten neteisėtai apsigyvenę kažkokie žmonės. Policijai teko juos išgrūsti lauk. O praėjusią savaitę mes vėl girdėjome triukšmą. Visiškai neaišku, kas šįkart įsikūrė tame name. Štai kodėl tavo tėvas nenori, kad tu ten kištum nosį, Džordžai.

Įrėmęs žvilgsnį į tvoroje juoduojančią skylę, Džordžas prisiminė tą pokalbį su mama. Istorija, kurią ji papasakojo, neatėmė jam noro pasisvečiuoti Kaimynų Pusėje — taip ten buvo paslaptinga ir viliojo. Tačiau norėti eiti į Kaimynų Pusę, kai žinai, kad to negalima daryti, ir iš tikrųjų ten eiti — tai visiškai skirtingi dalykai. Staiga Kaimynų Pusė ėmė atrodyti tamsi, vaiduokliška ir labai bauginanti.

Džordžą draskė dvejonės. Jis troško grįžti namo — prie mirgančios žvakių šviesos ir keistokų, bet gerai pažįstamų kvapų, sklindančių iš virtuvės; įsmukti pro užpakalines duris ir saugiai bei patogiai lindėti savo namo viduje. Tačiau tada reikėtų Fredį palikti vieną ir galbūt pavojuje. Pagalbos tėvų nepaprašysi, nes šie, ko gero, nuspręstų, kad tai paskutinė juoda dėmė Fredžio biografijoje, ir išgarbintų jį ten, kur nelaimėlis būtų paverstas kumpio griežinėliais. Giliai įkvėpęs Džordžas apsisprendė. Jis privalo eiti į Kaimynų Pusę.

Užsimerkęs jis nėrė pro tvoroje žiojinčią skylę.

Kai Džordžas atsidūrė anapus tvoros ir atsimerkė, pasijuto stovįs pačiame sodo džiunglių vidury. Virš galvos medžių skraistė susipynusi ir tokia tanki, kad beveik nematyti dangaus. Jau ir šiaip temo, o tokia tanki buvo dar tamsiau. Per didžiu-

les piktžoles vos galėjo įžiūrėti
išmintą taką. Juo Džordžas
ir patraukė, vildamasis,
kad takas nuves pas
Fredį.

Jis brovėsi
per didžiulius
gervuogių guo-
tus, jų stiebai
kabinosi už
drabužių ir
braižė odą, tarsi
prietemoje jie
patys ieško-
tų jo rankų ir
kojų, kad galėtų
įsmeigti savo dy-
glius. Papuvę lapai
lipo prie batų, dilgėlės
kaišiojo aštirus geliančius
liežuvėlius. Medžiuose plaikstėsi vėjas,
ir jų lapai keistai šnarėjo, tarsi norėtų įspėti: „Būk atsargus,
Džordžai... Būk atsargus, Džordžai...“

Galop takas Džordžą atvedė į atvirą pievelę, plytinčią iš-
kart už paties namo. Išdykėlio globotinio nei matyti, nei girdėti.
Tačiau tolėliau, ant aprupėjusių grindinio akmenų prie užpa-

kalinių namų durų Džordžas pastebėjo aiškius purvinų paršo kanopėlių pėdsakus. Pasirodo, jo draugužio nužygiuota tiesiai į apleistą namą pro užpakalines duris, atvertas taip plačiai, kad prasibrautų storas paršas. Dar blogiau — iš namo, kuriame metų metais niekas negyveno, sklido šviesa.

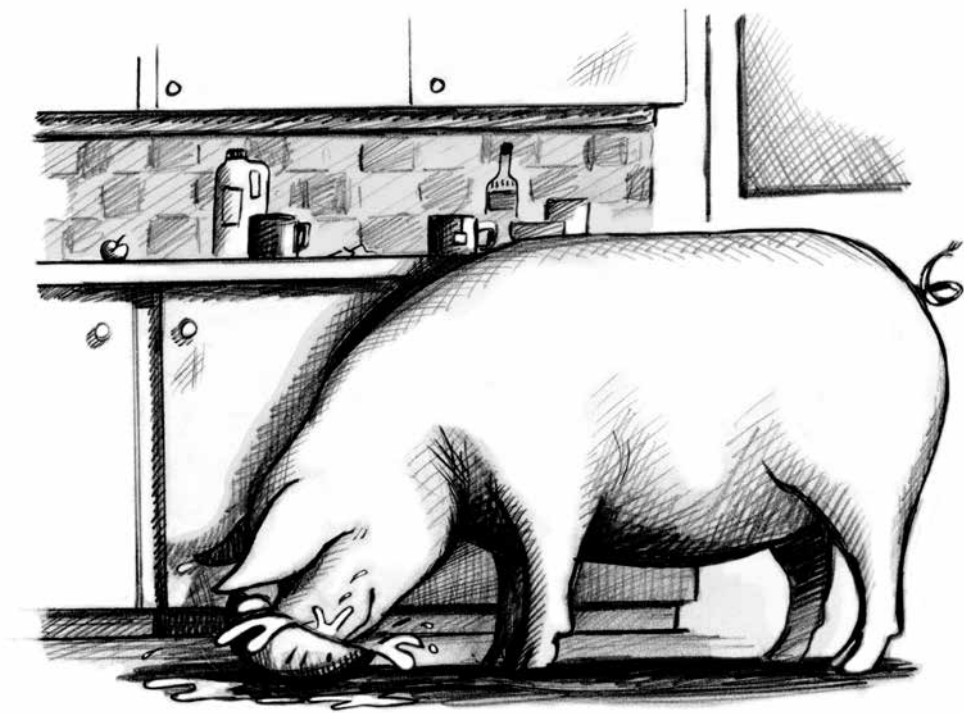
 Name kažkas apsistojo.

Džordžas atsigrėžė atgal ir pažvelgė į sodą bei taką, kuriuo atėjo. Jis suprato, kad vertėtų grįžti ir pasikviesti tėvus. Net jei tektų prisipažinti tėvui, kad įlindo pro tvorą į Kaimynų Pusės sodą, vis tiek būtų geriau, negu stovėti čia visiškai vienam. Jis ryžosi tik dirstelėti pro langą — gal pamatys Fredį, o tada nueis atsivesti tėvo.

Džordžas prislinko arčiau ryškios šviesos pluošto, sklindančio iš tuščio namo. Tai buvo geltonos spalvos šviesa, visiškai nepanaši į blausią žvakių šviesą Džordžo namuose ar šaltą neoninę mokykloje. Nors iš baimės berniukas net pradėjo kalenti dantimis, šviesa tarsi traukte traukė jį eiti į priekį, kol atsidūrė prie lango. Džordžas stengėsi įžiūrėti, kas dedasi už lango, tačiau pro siaurą tarpelį tarp lango rėmų ir žaliuzių nedaug ką tematė. Rodos, tai buvo virtuvė, nes čia stirksojo sukrauti puodukai su panaudotais arbatos pakeliais.

Staiga patalpoje kažkas sukrutėjo, ir Džordžas, pažvelgęs į virtuvės grindis, išvydo Fredį — savo paršą! Šis buvo įkišęs

knyslę į dubenį ir šliurpė kažkokį mįslingą ryškios violetinės spalvos skystimą.

Džordžui kraujas sustingo gyslose. Jis iškart perprato siaubingą gudrybę.

— Oi! — sušuko jis. — Tai nuodai! — ir ėmė smarkiai belsti į lango stiklą. — Neliesk jų, Fredi!

Tačiau Fredis — ėdrus paršas — nepaisė savo šeimininko balso ir, visa savo povyza reikšdamas didžiulį pasitenkinimą, toliau tuštino dubenį. Daug nesvarstydamas, Džordžas išsoko

pro duris į virtuvę, stvėrė dubenį iš po Fredžio snukio ir išpylė pavojingojo skystimo likučius į kriauklę. Violetiniam skysčiui gurgiant vamzdžiu žemyn, už nugaros pasigirdo balsas.

— Kas tu toks? — tarė kažkas aiškiu, nors ir vaikišku balsu.

Džordžas lėtai atsisuko. Už jo stovėjo mergaitė. Ji vilkėjo kažkokį fantastišką apdarą, susiūtą iš daugybės plonyčių įvairiaspalvių audeklo sluoksnių, — tarsi būtų susisupusi į drugelio sparnus.

Džordžas kažką sulemeno. Ši mergaitė ilgais šviesiais susidraikiusiais plaukais ir spalvingu galvos apdangalu, papuoštu plunksnomis, atrodė keistokai, tačiau baimės tikrai nekėlė.

— O kas esi tu? — pyktelėjęs atšovė jis.

— Aš paklausiau pirmoji, — pareiškė mergaitė. — Beje, čia mano namai. Taigi aš turiu žinoti, kas tu esi, nors pati neprivalau nieko sakyti, jei nenoriu.

— Mano vardas Džordžas, — jis atstatė į priekį smakrą; taip darydavo visada, kai suirzdavo. — O čia, — parodė į Fredį, — mano paršas. Ir tu jį pagrobei!

— Aš negrobiau jokio paršo, — užsiplieskė mergaitė.— Kokia nesąmonė! Kam man reikalingas paršas? Aš esu balerina, o balete paršams nėra ką veikti.

— Hm, baletas... — sumurmėjo Džordžas.

Kai jis buvo mažesnis, tėvai vertė jį lankyti šokių pamokas, ir jis niekada nepamiršo patirto siaubo.

— Beje, — atrėmė jis, — tu nesi tokia didelė, kad būtum balerina! Tu dar vaikas.

— Jei nori žinoti, aš šoku kordebalete, — pasipūtė mergaitė. — Aišku kaip dieną, kad tu ničnieko apie tai neįšmanai!

— Na, jei esi tokia suaugusi, kodėl mano augintiniui pakišai nuodų? — perėjo į puolimą Džordžas.

— Kokių nuodų? Tai *ribena!* — atrėžė ji su pašaipu. — Juodųjų serbentų sultys — manau, net paršui tai aišku.

Džordžas, kuriam tėvai visada kišdavo drumzlinas blankias, namie spaustas vaisių sultis, pasijuto baisiai kvailai, kad iškart nesusi-gaudė, kas buvo ta violetinė mikstūra.

— Tačiau šis namas iš tikrųjų ne tavo... Ar ne taip? — kvotė toliau Džordžas, nusprendęs nepasiduoti. — Jis priklauso kažkokiam seniui su ilga barzda, kuris dingio prieš daugelį metų.

— Tai *mano* namas! — žybtelėjo žydromis akimis mergaitė. — Aš čia gyvenu, išskyrus tą laiką, kai šoku scenoje.

— O kur tavo mama ir tėtis? — neatlyžo Džordžas.

— Aš neturiu tėvų, — mergaitė papūtė rausvas lūputes. — Aš našlaitė. Mane rado užkulisiuose, suvyniotą į balerinos sijonėlį. Baletu trupė mane įsivaikino. Štai kodėl aš esu tokia talentinga šokėja.

Ji garsiai šniurkštelėjo.

— Ane! — nuaidėjo vyriškas balsas.

Mergaitė nuščiuvo.

— Ane! — jie vėl išgirdo balsą, jau arčiau. — Kur tu esi, Ane?

— Kas čia? — įtariai paklausė Džordžas.

— Čia... hmm... čia yra... — staiga ji labai susidomėjo savo baleto bateliais.

— Ane, štai kur tu!

Virtuvėje pasirodė aukštas vyras susitaršiusiais tamsiais plaukais ir kreivai ant nosies kabančiais akiniais dideliais rėmais su storais stiklais.

— Nagi, ką šįkart tu iškrėtei?

— Šiaip nieko... — žaviai šyptelėjo mergaitė. — Aš tik girdžiau kiaulę ribenos gėrimu.

Vyro veidu nuslinko susierzinimo šešėlis.

— Ane, — ėmė kantriai aiškinti jis, — mes juk kalbėjomės apie tai. Kartais išties būna smagu klausytis tavo išgalvotų istorijų. Tačiau kartais...

Staiga vyriškio žvilgsnis užkliuvo už kampe stovinčio Džordžo. Greta jo kumpsojo paršas juodųjų serbentų sultimis išterliotais žabtais — atrodė, tarsi jis šyptotųsi.

— Čia... kiaulė... Šit kaip... — lėtai ištarė jis, mėgindamas suvokti tai, ką regi. — Atsiprašau, Ane, pagalvoju, kad vėl ką nors prasimanei. Na, tai... laba diena...

Vyras perėjo per kambarį ir paspaudė Džordžui ranką. Pasakui neryžtingai paplekšnojo paršui tarp ausų.

— Sveikas... — atrodė, žmogus nebesugalvoja, ką toliau sakyti.

— Esu Džordžas, — paskubėjo į pagalbą berniukas. — O čia mano paršas Fredis.

— Tavo paršas... — atkartėjo vyras. Jis atsigrėžė į Anę; ši gūžtelėjo pečiais, o jos žvilgsnis bylojo: „aš juk taip ir sakiau.“

— Aš gyvenu kaimynystėje, — tęsė Džordžas teisindamas. — Tačiau mano paršas paspruko pro skylę tvoroje, tad man teko ateiti čia, kad galėčiau jį parsivaryti.

— Savaime aišku! — vyras nusišypsojo. — Man tik įdomu, kaip paršas pateko į virtuvę. Mano vardas Erikas — esu Anės tėtis.

Jis parodė į mergaitę.

— Anės tėtis? — pasiteiravo Džordžas, šelmiškai žvelgdamas į mergaitę. Šioji stovėjo užrietusį nosį ir vengė Džordžo akių.

— Mes esame naujieji jūsų kaimynai, — Erikas mostelėjo ranka, tarsi aprodytą virtuvę su apsilaupiusiais tapetais, varvančiais čiaupais, apdraskyta grindų danga ir apipelėjusiais panaudotais arbatos pakeliais. — Čia dar trūksta tvarkos. Šiame name mes apsigyvenome visai neseniai. Dėl to anksčiau ir nesusitikome.

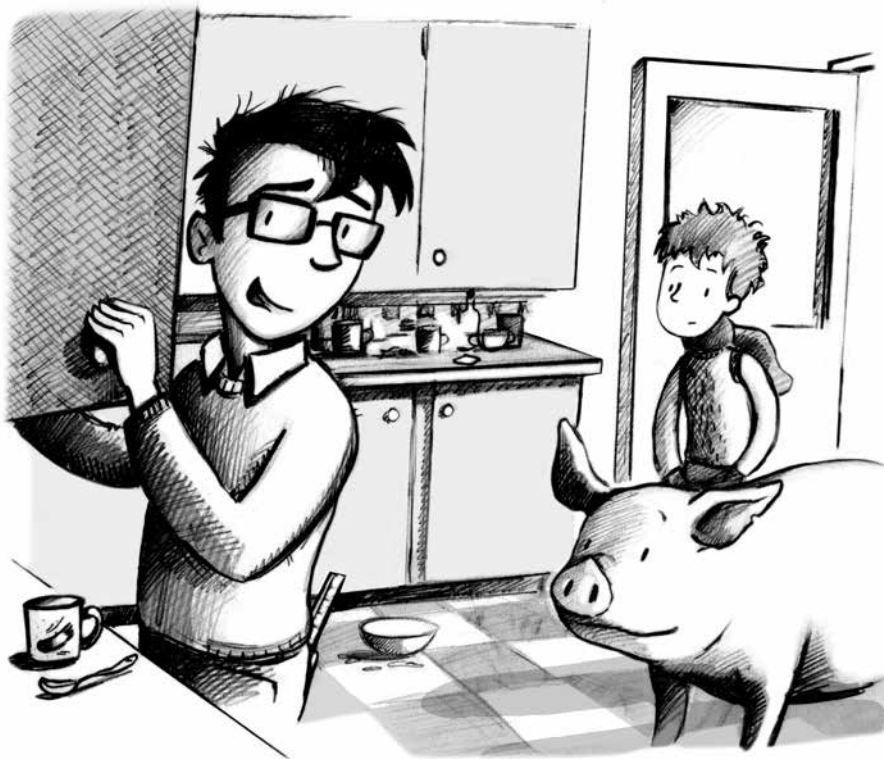
Erikas pataršė tamsius savo plaukus ir suraukė antakius.

— Gal norėtum ko nors atsigerti? Atrodo, Anė tavo draugužį jau kažkuo pavaišino...

— Norėčiau ribenos, — greitomis išpoškino Džordžas.

— Deja, nebėra, — purtydama galvą atsiliepė Anė.

Džordžo veidas ištįso. Koks neteisingas gyvenimas! Net Fre-

dis — jo paršas — galėjo pasimėgauti tuo nuostabiu gėrimu, o jis negali!

Erikas apžiūrėjo keletą virtuvės spintelių, bet jose nieko nerado. Atsiprašydamas gūžtelėjo pečiais.

— Gal vandens stiklinę? — pasiūlė, rodydamas į čiaupą.

Džordžas linktelėjo. Namų jis neskuba. Paprastai, pasisvečiavęs pas kitus vaikus, grįždavo namo prislėgtas — jo mama su tėčiu ne tokie kaip visi kiti ir gyvena visiškai kitaip. Tačiau šis namas atrodo toks keistas, kad Džordžas net pralinksmėjo. Pasirodo, esama dar keistesnių žmonių negu jo paties šeima! Ta-

čiau tokioms palaimingoms mintims sklandant Džordžo galvoje viską sugadino Erikas.

— Jau beveik sutemo, — pasakė jis, žiūrėdamas pro langą. — Džordžai, ar tavo tėvai žino, kad tu čia? — Jis paėmė belaidį telefoną nuo virtuvinio bufeto. — Paskambinkime jiems, kad nesirūpintų dėl tavęs.

— Eee... — Džordžas sutriko.

— Koks telefono numeris? — pasiteiravo Erikas, žvelgdamas į jį pro akinių viršų. — O gal lengviau juos rasime paskambinę į mobilųjį telefoną?

— Jie, hmm... — Džordžas pasijuto įspraustas į kampa. — Jie, tiesą sakant, neturi jokio telefono, — išpyškino jis.

— Kodėl neturi? — susidomėjo Anė, o žydros jos akys net suapvalėjo nuo minties, kad kažkas apsieina be mobiliojo telefono!

Džordžas pasimuistė. Ir Anė, ir Erikas įsmeigė smalsius žvilgsnius į jį, tad teko paaiškinti:

— Mano tėvai įsitikinę, kad technologijos per daug užvaldžiusios pasaulį, — greitosiomis išbėrė jis. — Tad mes turėtume stengtis gyventi be jų. Jie mano, kad žmonės, neprotingai naudodami mokslo atradimus, visokiomis naujovėmis teršia planetą.

— Tikrai? — Eriko akys net sukibirkščiaavo po storais akinių stiklais. — Kaip įdomu.

Tuo momentu telefonas jo rankoje pratrūko melodingu skambėjimu.

— Aš noriu atsiliepti, aš noriu atsiliepti! Aš, aš, aš... — straksėjo Anė, kol pačiuopo iš tėčio telefoną. — Ma-a-ama!

Ir, prispaudusi prie ausies telefoną, džiugiai šovė iš virtuvės plazdėdama savo ryškiaspalviu apdaru.

— Žinok, mama! — sukrykštė ji tapsendama koridoriu-
mi. — Pas mus apsilankė vienas keistas berniukas...

Sumišęs Džordžas skaisčiai išraudo.

— Ir jis turi paršą! — į virtuvę ataidėjo Anės žodžiai.

Erikas dirstelėjo į Džordžą ir privėrė virtuvės duris.

— Ir jis niekada nėra gėręs ribenos! — skverbėsi net pro uždarytas duris.

Erikas atsuko čiaupą, kad Džordžui prileistų į stiklinę vandens.

— O jo tėvai net neturi telefono! — Anės balsas susilpnėjo, tačiau vis tiek buvo galima suprasti kiekvieną jos ištartą skaudų žodį.

Erikas įjungė radiją, suskambo muzika.

— Taigi, Džordžai, — prabilo jis garsiai, — apie ką mes kalbėjome?

— Aš nebeprisimenu, — Džordžo pašnibždomis ištarti žodžiai buvo vos girdimi pro triukšmą, kurį kėlė Erikas, norėdamas nuslopinti Anės pokalbį telefonu.

Erikas, jausdamasis kiek nesmagiai, pasižiūrėjo į Džordžą.

— Aš parodysiu tau kai ką įdomaus, — jis išsitraukė iš kišenės plastikinę liniuotę ir pamojavo ja Džordžui prieš nosį. — Ar žinai, kas tai yra? — paklausė kuo garsiau.

— Liniuotė... — netvirtai ištare Džordžas. Atsakymas atrodė savaime aiškus.

— Teisingai! — sušuko Erikas, trindamas liniuotę į savo plaukus. — Žiūrėk!

Jis prikišo liniuotę prie plonos vandens srovės. Vandens srovė išlinko ore ir ėmė tekėti nebe tiesiai žemyn, o įžambiai. Erikui patraukus liniuotę, vanduo vėl smigo tiesiai žemyn. Jis padavė liniuotę Džordžui. Šis irgi ją patrynė į savo plaukus ir prikišo prie vandens srovės. Nutiko tas pats.

— Ar tai burtai? — išpūtė akis Džordžas, visiškai pamiršęs Anės akibroktą. — Ar jūs burtininkas?

— Žinoma, ne, — nusijuokė Erikas, kišdamasis liniuotę į kišenę; srovė vėl tekėjo įprastai.

Jis užsuko čiaupą ir išjungė radiją. Virtuvėje tapo tylu, nebėbuvo girdėti ir Anės balso.

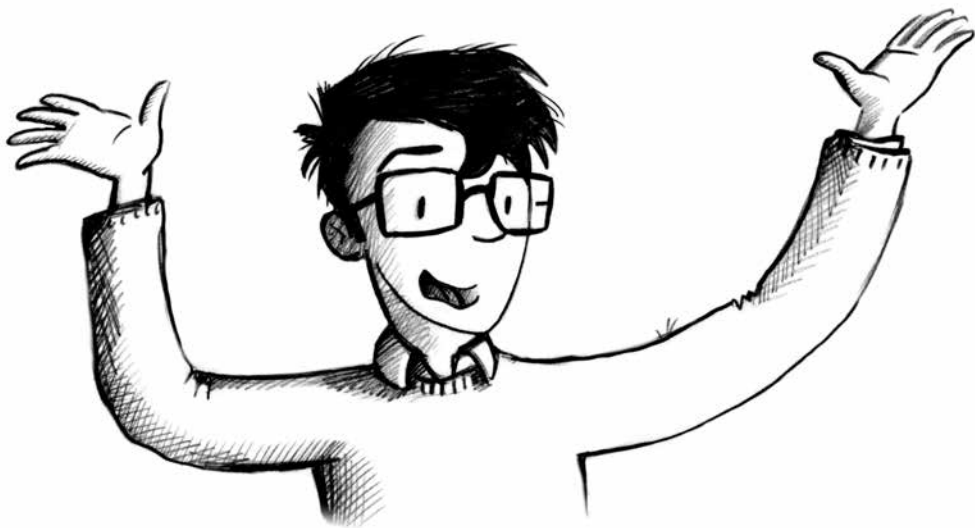
— Tai mokslas, Džordžai, — tarė Erikas šypsodamasis. — Mokslas. Liniuotė iš plaukų pritraukia elektringąsias daleles, kai ją į juos patrini. Mes negalime matyti tų dalelių, bet vandens srovė jaučia jas.

— Nuostabu, — pratarė Džordžas.

— Taip, tikrai nuostabu, — tęsė Erikas. — Mokslas — puiškus ir įdomus dalykas, padedantis mums suprasti aplinkinį pasaulį ir atskleisti jo paslaptis.

— Ar jūs esate mokslininkas? — pasiteiravo Džordžas. Jis bandė susigaudyti savo mintyse.

— Tikrai taip, — patvirtino Erikas.

— Tada kodėl, — Džordžas parodė į čiaupą, — mokslas padeda įminti mįsles ir tas pats mokslas žudo planetą ir visa, kas joje gyvena. Aš nesuprantu.

— O tu, pasirodo, protingas berniukas, — pagyrė Erikas. — Pataikei tiesiai į dešimtuką. Aš atsakysiu į tavo klausimą, bet tam iš pradžių turiu šiek tiek papasakoti apie patį mokslą. *Mokslas* yra labai plati sąvoka. Jis reiškia pasaulio pažinimą per pojūčius, protą ir gebėjimą stebėti.

— Nejaugi? — suabejojo Džordžas.

— Tikra tiesa, — patvirtino Erikas. — Gamtą tiriančių mokslų yra daug, jie labai skirtingi, jų atradimai įvairiai taikomi mūsų gyvenime. Mokslas, kurį aš plėtoju, bando atsakyti į klausimus *kaip* ir *kodėl*. Kokia buvo Visatos, Saulės sistemos, mūsų planetos, gyvybės Žemėje pradžia? Kas buvo prieš tą pradžią? Iš

kur viskas atsirado? Kaip viskas vyksta ir kodėl? Tai, Džordžai, yra fizika — ypatingas, nuostabus ir viliojantis mokslas.

— Tai be galo įdomu! — susijaudinęs šūktelėjo Džordžas.

Erikas vardijo būtent tuos klausimus, kuriais jis nuolat kamavo savo tėvus ir į kuriuos jie niekada nesugebėjo atsakyti. Jis šiuos svarbius klausimus bandė užduoti ir mokykloje, tačiau dažniausiai gaudavo atsakymą, kad jis tai sužinosias per pamokas aukštesnėse klasėse. Toks atsakymas, žinoma, netenkino.

— Tęsti toliau? — klausiamai pažvelgė Erikas.

Džordžas buvo besakęs: „O taip, prašau“, bet Fredis, iki tol tūnojęs romus ir supratingas, regis, užsikrėtė Džordžo jauduliu. Jis nerangiai sukrutėjo ir staiga neįtikėtiniu greičiu metėsi pirmyn — suskliaudęs ausis it kulka šovė durų link.

— Neeeee! — ėmė šaukti Erikas ir puolė paskui paršą, prasprūdusį pro virtuvės duris.

— Stook! — rėkė Džordžas, skuosdamas paskui juos į kitą kambarį.

— Kvykt, kvykt, kvykt! — džiaugsmingai žvygčiojo Fredis, patenkintas puikiai leidžiama diena.

